

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

29. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

24. ČERVENCE 2016

Z obsahu:

**Kněžské srdce
je probodené láskou Páně**

Homilie Svatého otce
Františka při liturgické
slavnosti Nejsvětějšího
Srdce Ježíšova

3. června 2016, náměstí
Sv. Petra v Římě

- strana 2 -

Znamení existence Boží

P. M. Piotrowski TChr

- strana 4 -

**„Přijde k tobě sláva
Libanonu“ (Iz 60,13)**

„Chtěl jsi zázrak -
budeš ho mít.“

- strana 7 -

**Po stopách našich
věrozvěstů z Velehradu
do Věčného města**

PhDr. Karel Kavička

- strana 10 -

**Vzpomínka
na Josefa Vlčka**

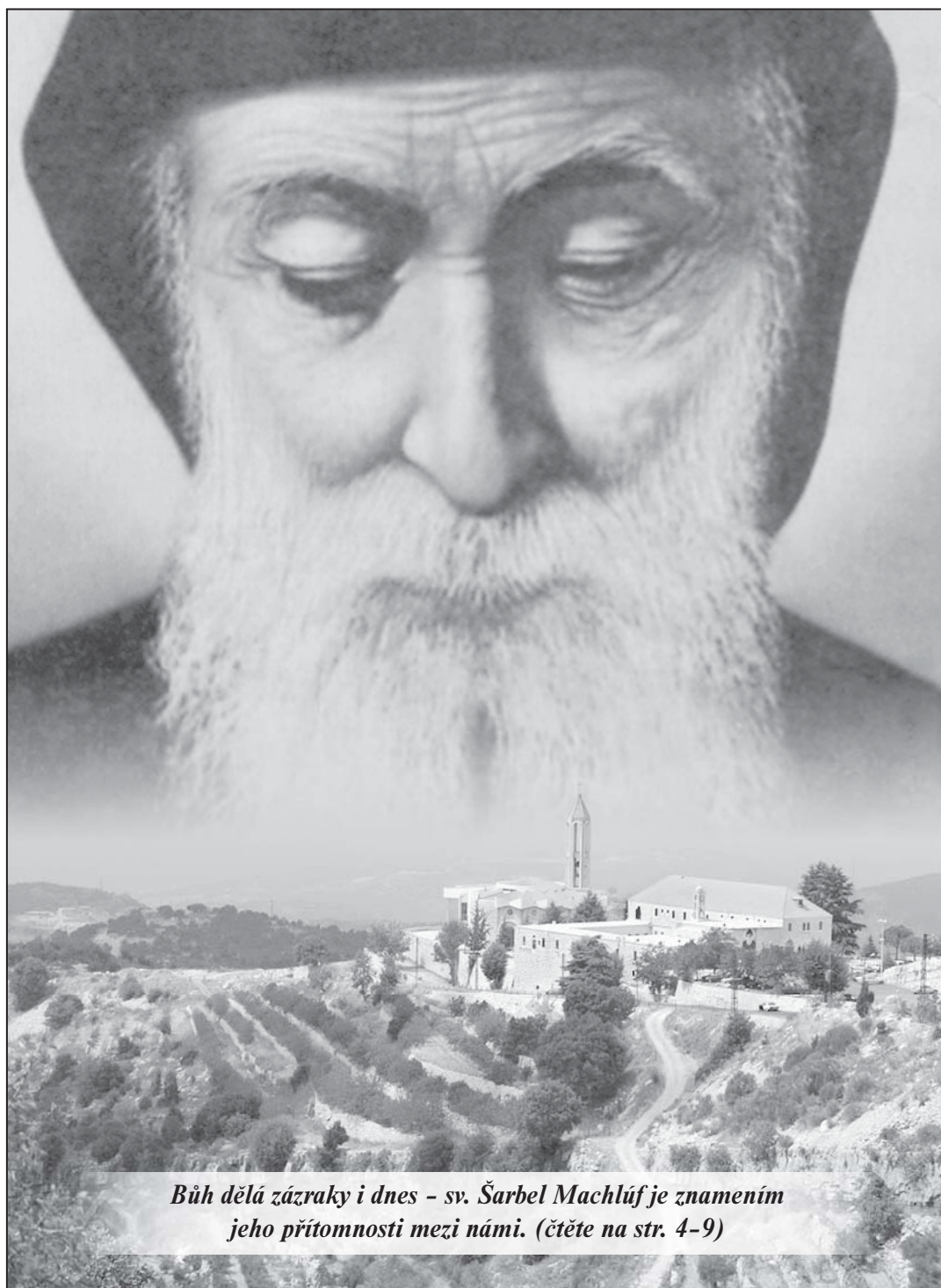
6. 6. 1920 - 28. 7. 2015

- strana 11 -

Varovné svědectví (3)

Svědectví P. Stevena
Scheiera na televizní
stanici EWTN

- strana 13 -

*Bůh dělá zázraky i dnes - sv. Šarbel Machlúf je znamením
jeho přítomnosti mezi námi. (čtete na str. 4-9)*

Kněžské srdce je probodené láskou Páně

Homilie Svatého otce Františka při liturgické slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
3. června 2016, náměstí Sv. Petra v Římě

Slavíme-li jako kněží svatý rok na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, jsme povoláni zaměřit se na srdce čili nitro a jít k nejzdatnějším kořenům života, k jádru citů, jedním slovem do nitra člověka. Pohlédneme dnes ke dvěma srdcím: *Srdci Dobrého pastýře a našemu srdci pastýřů.*

Srdce Dobrého pastýře není jenom Srdce, které vůči nám chová slitování, nýbrž je milosrdenstvím samotným. Vyzařuje Otcovu lásku, cítím, že mne přijímá a chápe takového, jaký jsem, se všemi mými omezeními a hříchy, zakouším jistotu, že jsem vyvolen a milován. Pohle-

dem k onomu Srdci obnovuji svou první lásku: paměť toho, jak se mě v duši dotkl Pán a vyzval k následování; radost z toho, že jsem na jeho slovo spustil síť svého života (srov. Lk 5,5).

Srdce Dobrého pastýře nám říká, že jeho láska je bezmezná, neochabuje a nikdy se nevzdává. V Něm vidíme jeho ustavičné sebedarování a pokaždé zjišťujeme, že Ježíš nás miluje „až do krajností“ (Jan 13,1): dříve se nezastaví. Až do krajnosti, aniž by se někdy vnucoval.

Srdce Dobrého pastýře je zaměřeno na nás a zvláště na ty nejvzdálenější, ke kterým úporně míří střelka jeho kompa-

su, a vyjevuje zvláštní slabost lásky, protože všechny touží dosáhnout a nikoho neztratit.

Tváří v tvář Ježíšovu Srdci se rodí zásadní otázka našeho kněžského života: *Kam směřuje moje srdce?* Tuto otázku si my, kněží, máme klást mnohokrát – denně, týdně... Kam směřuje moje srdce? Služba je často zatížena mnoha iniciativami, které ji vysílají na různé fronty: od katecheze k liturgii, k lásce, pastoračnímu a také administrativnímu nasazení. Uprostřed mnoha stálých aktivit přetrvává otázka: K čemu však lne moje srdce?

Pokračování na str. 12

Svatý Šarbel Machlúf (str. 4–9), jehož si v katolické církvi připomínáme 24. července, říkával lidem, kteří ho nazývali svatým, že jsou si s ním podobní. A doplnil to otázkou: „Co ti překáží, abys byl svatým?“ Jak zásadní to otázka pro náš život! Každý člověk je Bohem povolán ke svatosti, ale ne každý najde odvahu odstranit všechny překážky, jež brání uskutečnění tohoto spásného ideálu. Ta otázka by neměla scházet v žádném zpytování svědomí, zvláště před svatou zpovědí.

Překážky na cestě ke svatosti mohou být různé – většinu z nich jsme si vystavěli my sami. Kde však hledat recept na jejich rozpoznání a následné odstranění? Jeden takový nabízí právě náš světec: „Nestarej se o věci tohoto světa, ale o život věčný a soud.“ Zde narážíme na překážky, které se týkají časných věcí. Je to jako v evangelním příběhu z minulé neděle: Znepokojujeme se jako Marta pro příliš mnoho věcí, třebas na první pohled důležitých, avšak nemajících hodnotu pro život věčný. Na prvním místě je vždy spása naší duše a pak je teprve vše ostatní! To nám chce říct i světec z Libanonu, jenž je Bohem omilostněn konat zázraky i více než sto let po své smrti.

Řekneme si, že to známe, že je to „porád dokola“. Souhlasím. Ale: kdyby nám

Editorial

kterýkoliv světec položil inkriminovanou otázku – a což teprve, kdyby nám ji položil Bůh –, opravdu bychom se aspoň trochu nezačervenali? Nemáme-li totiž žádnou překážku, proč nejsme svatí? Máme-li, proč se ji nesnažíme odstranit? Jistě, naše lidská přirozenost je oslabena dědičným hříchem, ale to nás nediskvalifikuje pro plné úsilí o svatost. A toto úsilí je zrcadlem naší víry. Dá se říci, že tam, kde se hodně usiluje, tam se také silně věří. A obráceně: Kde je malé úsilí o svatost, tam bude i víra slabá a nepřesvědčivá. Jedno předchází druhému: Jestliže jsem uvěřil v Boha Trojjediného, pak mě to nutí k úsilí dosáhnout toho, co On chce, aby mě pak mohl obdarovat tím nejlepším – věčnou blažeností v nebi. A čím více se snažím dosáhnout svého životního poslání – stát se svatým, tím výrazněji poroste má víra, protože má duše bude stále více usilovat o spojení s Bohem.

Existují ještě i překážky duchovní, které se nevážou k časným věcem. Může to být kupříkladu závislost na určitém duchovním stereotypu, v kterém se sice cítíme dobře, ale ve skutečnosti nás nijak ví-

ce nepřibližuje k Bohu a nemění náš život k lepšímu, ba může překážet přijetí milosti! Důvodů, proč tomu tak je, může být několik. Jeden je vždycky: ochablo úsilí našeho srdce o svatost, o lásku k Bohu. Snad je potřeba na vlastní duchovní cestě něco změnit (třeba onen stereotyp), ale nevyplyne-li to z upřímné snahy dát se celý Bohu, pak se snadno může stát, že sejdeme z cesty úplně. A proto je tak nezbytně důležité, abychom si – když už jsme jednou provždy přijali Ježíše jako svého Spasitele – zachovali v srdci spojení s Ním, i když budeme mít pocit, že náš život stagnuje, či snad dokonce je v troskách. Je to vždy obrovská zkouška víry! Ale nejsme v ní nikdy sami – a na to nezapomínejme: Je s námi Matka Boží, která nám chce zprostředkovat všechny milosti Boží potřebné k naší spáse – ale musíme o ně prosit, nebo je aspoň využívat, když nám je nabízí! Tak to dosvědčuje i P. Steven Scheier ve svém vyprávění o zážitku osobního soudu před Ježíšem. (str. 13)

Usilujme tedy ve spolupráci s Boží milostí neochvějně o svatost, abychom po smrti, v okamžiku osobního soudu před Ježíšem mohli z jeho úst uslyšet: „Dobrý boj jsi bojoval, svůj život jsi skončil jako ten, kdo mě doopravdy miluje.“

Daniel Dehner

Přijmi dnešní neděli z Boží ruky jako školu modlitby. Jako úvod k Ježíšovým slovům tě první čtení zavádí do dávné doby, abys byl svědkem modlitby patriarchy Abraháma, který rozmlouvá s Hospodinem ve velmi vážné záležitosti. Jeho názorný příklad ti pomůže lépe pochopit poučení božského Mistra. Je to příklad, který ti doporučuje sám Bůh, neboť našel ve svém služebníkovi takové zalíbení, že se s ním *důvěrně sblížil*⁽¹⁾, a sám přichází, aby s ním rozmlouval a *splnil mu vše, co slíbil*⁽²⁾.

Co tak přitahuje Hospodina k jeho služebníkovi? Především je to jeho **pokora**. Ačkoliv se k němu Bůh sklání s takovou důvěrností, nezapomíná Abrahám, kým skutečně je před Pánem: *Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel*. Ani ty o sobě nesmyslej jinak a nechtěj se opírat o své zásluhy. Čím více si uvědomuješ svou vlastní nicotu a bezmocnost, tím více lákáš Boha, aby se tě ujal a prokázal ti své milosrdenství.

Další Abrahámovou vlastností je jeho **velkodušnost**. Všimni si, že naléhá velice na Hospodina, ale přitom nemyslí vůbec na sebe. Na srdci mu leží záchrana cizích lidí, které ani nezná, ale kterým hrozí záhuba, protože tonou ve svých hříších.

A konečně je to praotcova **vytrvalost**. Hospodinova dobrotivost jako by ho podněcovala ke stále větší důvěře a odvaze. Uvědom si, že ani tvé nejsmělejší prosby nemohou přečerpat Boží dobrotu a Boží moc. Bůh se přece nemůže nechat zahanbit velkodušností svého tvora.

Z tohoto rozhovoru však také poznáš, jak velice si váží Bůh těch, kteří žijí věrně podle jeho Zákona. Jeden bohobojný vyváží velké množství hříšných. Není to smutné, že se v Sodomě nenašlo ani deset spravedlivých? Kolik věrných potřebuje dnešní svět, aby stačili zadržet spravedlivou Boží ruku? Poučen onou sodomskou zkušeností alespoň jasně víš, kam je třeba především zaměřit pozornost: opři svou směrlost jako Abrahám o pokoru a důvěru a smlouvej s Pánem jako on, **kolik spravedlivých probudí v hříšném světě dnešních dnů**. Na rozdíl od praotce nesměřuj k nezbytnému minimu, ale posouvej hranici opačným směrem co nejdále, jak je to jen možné.

Zasazuj se o záchranu světa tím více, že jeho hříchy jsou dnes početnější, bez-

Kdo prosí, dostává

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Váš Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí.

ostyšnější a opovážlivější, než tomu bylo v Sodomě. Neboj se žádat co nejvíce, vždyť prosíš Boha jenom o to, co je nevroucnějším přáním jeho Srdce.

S důvěrou a smělostí Abraháma pros vytrvale nebeského Otce, aby jeho Jméno bylo ve světě opět ctěno a velebeno. Naléhej s nesobeckou velkodušností, aby všude zavládlo jeho království. Domáhej se s neoblomnou vytrvalostí, aby se jak v nebi, tak na zemi uskutečňovala jeho svatá vůle. S vědomím, že nejsi více než prach a popel, pros s opravdovou kajícíností, aby nám byly odpuštěny naše hříchy, aby Bůh odvrátil tak nesčetná pokušení a zbavil nás zlého.

Ještě více než Abrahámu příklad vybízí tě k tomu sám Ježíš. Copak ti nedává za příklad člověka, který se neodbytně domáhá pomoci dokonce uprostřed noci? Snaž se, aby se z formální modlitby stala opravdu naléhavá žádost. Dodej si smělosti a *pros, hledej a tuč. Každý, kdo hledá, nalézá, a tomu, kdo tuče, bude otevřeno*. To není drzá smělost, která se hlučně domáhá svého. To je naléhavost ubožáka, který je zcela v koncích, ale před kterým se otevřela jediná a zcela nečekaná šance: sám Boží Syn tě vyhledal, aby tě přesvědčil, jak dobrého a mocného máš Otce, kterému působí tím větší potěšení, čím smělejší je prosba, kterou může splnit, protože hledá především Boží království a spásu bližních.

Jestliže patříš mezi ty nešťastné, kteří nemají na svého otce žádnou pěknou vzpomínku, uvěř tomu, že jsou jiní otcové, kteří při vši lidské zlobě přece jenom chtějí to nejlepší pro své děti. Ale ani nejpečlivější z nich se nevyrovná nebeskému Otci, který chce prokázat největší dobro každému, ale nemůže to udělat proti jeho vůli. Proto tak hledá ty, kteří ho prosí a kteří mu dovolí, aby je obdaroval. *Jistě je vznešený, a přece shlíží na pokorného. Když k němu zavoláš, vyslyší tě a v tvé duši rozmnoží sílu.*⁽³⁾

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 18,20-32

Hospodin řekl: „Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět.“ Tři mužové se odamtud vydali na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých, chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“ Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“ Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubiš kvůli těm pěti celé město?“ (Hospodin) odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět.“ (Abrahám) pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“ (Abrahám) řekl: „Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“ Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“ (Abrahám) řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“ Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“ (Abrahám) řekl: „Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad

Dokončení na str. 8

Můj Pane, jsem jen prach a popel, pomoz mi, abys i mne mohl přičíst ke spravedlivým, kterých je zapotřebí pro záchranu světa.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Gn 18,19; ⁽²⁾ tamtéž;

⁽³⁾ srov. Ž 138,6-7

Znamení existence Boží

Svatý Šarbela Machlúf představuje velké tajemství pro vědecký svět a pro nás všechny je čitelným znamením poukazujícím na existenci Boha. Od smrti libanonského poustevníka uplynulo 118 let, a tělo světce nepodléhá procesu rozkladu. Díky jeho přimlouvám se stále uskutečňují neobvyklá uzdravení i obrácení.

První noc po pohřbu svatého Šarbela, 24. prosince 1898, se nad jeho hrobem objevilo zářivé světlo tajemného původu, které se jako blesk rozsvěcovalo a mizelo, a bylo vidět ze vzdálenosti mnoha kilometrů. Tento světelný jev se opakoval měsíc a půl od Šarbela pohřbu každou noc. Svědky této neobyčejné události byli mniši i obyvatelé okolních vsí, křesťanských i muslimských, kteří se začali hromadně vydávat na poutě ke hrobu svatého poustevníka. Tato skutečnost vzbudila veliký rozruch v celém Libanonu. Tisíce křesťanů i muslimů začaly přicházet ke hrobu světce. Některým z nich se podařilo hrob otevřít a vzít si jako relikvii kousek z oblečení nebo několik vousů z poustevníkovy brady.

Znamení vítězství nad smrtí

Tehdy maronitský patriarcha přikázal kvůli bezpečnosti přenést tělo otce Šarbela do kláštera. Jeho hrob byl otevřen za přítomnosti lékaře a dalších úředních svědků. Byla v něm voda s bahnem, ale pozůstatky svatého poustevníka porušené nebyly.

Smysl pro víru přiváděl lidi, aby s přimlouvanou svatého Šarbela, u jeho relikvií předkládali Bohu všechny svoje problémy a nemoci duše i těla. Přijížděli nebo přicházeli z celého Libanonu, často bosky, v duchu umrtvování a pokání.

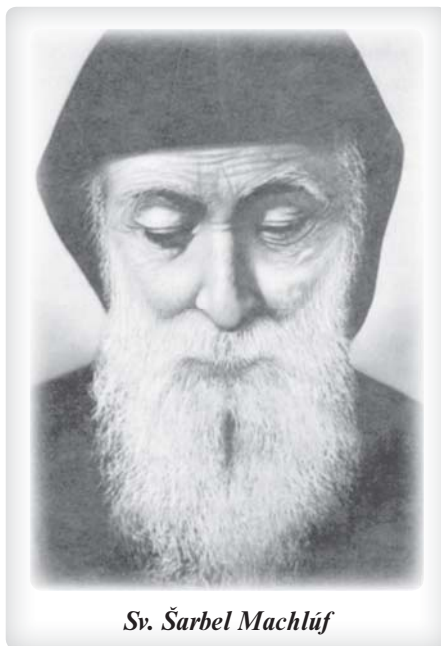
To, co překvapuje vědce, je fakt, že opakované exhumace potvrdily, že tělo svatého Šarbela nepodléhá procesu posmrtného rozkladu: je pružné, měkké a svěží. Lékařská zkoumání potvrdila, že žádná část jeho těla nevykazovala sebemenší projevy hniloby či rozkladu tkání. Když lékař skalpelem lehounce nařízal bok zemřelého, prudce z něj začala proudit krev. Bylo nutné to místo ovázat, aby se krvácení zastavilo.

Dalším tajemným zjevem je pro učence šokující skutečnost, že po 67 let z těla svatého Šarbela neustále kape krev a plazma.

Bylo to hojné „pocení se“ celého těla. Odborníci vypočetli, že z mrtvého těla svatého Šarbela vyprýštilo kolem 20 000 litrů tekutiny. Tato tajemná kapalina se stala znamením Kristovy moci uzdravovat lidi z nejrůznějších nemocí.

Řeholníci usoudili, že když tělo vysuší, přestane tekutinu vylučovat. Proto je vystavovali slunci a vysoušejícímu větru po dobu čtyř měsíců, od jara do pozdního léta. Nezabránilo to ale ustavičnému „pocení se“ těla svatého.

Mniši se všemi možnými způsoby snažili zabránit vytékání kapaliny, ačkoliv to pro ně znamenalo značné obtíže. Z těla otce Šarbela byla proto odstraněna všechna vnitřní ústrojí. Vůbec to nepomohlo – tělo otce Šarbela se začalo „potit“ ještě více. Veškeré zásahy se mijely účinkem. Působení člověka nedokázalo zastavit Boží moc projevující se v těle svatého poustevníka. Známý libanonský profesor v oboru medicíny George Chukrallah v průběhu 17 let 34krát podrobně zkoumal tělo svatého Šarbela. Tento vědec shrnul výsledky svého mnohaletého bádání takto: „Kdykoliv jsem zkoumal tělo svatého, vždy jsem s překvapením zjistil,

Sv. Šarbela Machlúf

že bylo neporušené, pružné, jako by bylo hned po smrti. Během mnoha svých výjezdů jsem to konzultoval s profesory svého oboru v Bejrútu a na různých místech v Evropě, ale nikdo z nich mi to nedokázal objasnit. Je to skutečně ojedinělý jev v celé historii. Kdyby tělo uvolňovalo denně pouze 3 gramy tekutiny – jako že to ve skutečnosti bylo mnohanásobně víc, pak by celá její hmotnost představovala 72 kilogramů, čili víc než váhu celého těla. Z vědeckého hlediska je to nevysvětlitelný jev, vždyť v lidském těle se nachází kolem pěti litrů krve a dalších tekutin. Vycházejí z dosavadního bádání, došel jsem k přesvědčení, že díky zásahu samotného Boha tělo svatého Šarbela nepodléhá procesu posmrtného rozkladu a uvolňuje tajemnou tekutinu.“ Tím, že tělo svatého Šarbela uchránil před posmrtným rozkladem, nám Ježíš Kristus dal znamení svého konečného vítězství nad smrtí ve svém zmrtvýchvstání.

**„Uzdravujte nemocné,
mrtvé probouzejte k životu,
očistějte malomocné,
vyhánějte zlé duchy.“ (Mt 10,8)**

Toto Pánovo vybidnutí svatý Šarbela plnil v průběhu svého života na zemi a dělá to i po své smrti. Davy lidí z celého Libanonu začaly přicházet ke hrobu svatého Šarbela. Stala se a pořád se uskutečňují četná zázračná uzdravení z různých nevyléčitelných nemocí.

V kronikách svatyně svatého Šarbela jsou zaznamenány i případy vzkříšení z mrtvých. Na 16. dubna 2015 jsme měli během poutě do svatyně svatého Šarbela domluvené setkání s knězem, který nám ukázal knihu dokumentující nejnovější zázračná uzdravení. Vyprávěl nám neuvěřitelný příběh svého srdečního onemocnění, smrti a návratu do života. Během operace lékaři potvrdili jeho úmrtí. Vrátil se do života po osmi hodinách od chvíle své smrti díky přimlouvanou svatého Šarbela.

Otec Louis Matar nám také kromě jiného vypravoval o neobvyklém uzdravení novorozence. Ukázal nám jeho snímky před uzdravením a po něm. Dítě se narodilo s vnitřními orgány mimo tělo. Díky modlitbě ke svatému Šarbela bylo zázračně uzdraveno. Na fotografiích je vidět zřetelně, jak obrovský zázrak to byl. ▶

► Z kroniky zázraků nacházející se ve svatyni jsem vybral případ vzkříšení zemřelého dítěte. Mariam Shamoun se vydala se svým nemocným synem ke svatému Šarbelovi. Cestou jí dítě zemřelo na rukou. Zoufalá žena došla ke hrobu svatého poustevníka a položila mrtvého synáčka vedle jeho rakve; v pláči prosila, aby ho zachránil. Když otec Eliáš viděl tu situaci, byl jí hluboce zasažen, otevřel rakev svatého Šarbela, omyl jeho ruce vodou a lžičkou od kadidla tu vodu vлил do úst mrtvého dítěte. Za krátkou dobu začalo dítě normálně dýchat. Svědkové strnuli údivem. Otec Eliáš vzal dítě a předal je matce, která viděla, že je hladové, a začala ho kojit. Z chlapce vzkříšeného k životu vyrostl pěkný, zdravý a silný muž, horlivý katolík.

Mezi desítkami tisíc různých uzdravení

Mariam Zuwain onemocněla po porodu nejstarší dcery záhadnou nemocí, která způsobila její naprosté ochrnutí s velikými bolestmi. Po tři měsíce nemohla nic jíst, pila jen mléko a jiné tekutiny. Jednoho dne do jejich domu přišla nějaká muslimka a prosila o almužnu. Mariam se od ní dozvěděla, že v klášteře svatého Marona je hrob otce Šarbela a že se tam na přimluvu zemřelého poustevníka stávají velké zázraky. Rozhodla se k tomu hrobu dostat. Mariamin muž najal vůz tažený mulou. Po celodenní cestě se manželé konečně dostali do kláštera a okamžitě směřovali ke hrobu otce Šarbela. Nemocná prosila ze všech sil o uzdravení, aby se mohla pěšky vrátit domů. Jeden z otců byl dojat jejím velkým utrpením a řekl jí: „Doufěj a vytrvej v pevné víře, dnes budeš uzdravena.“ Mariam donesli tekutinu, která vytékala z těla svatého Šarbela, a také jeho řeholní roucho. Potřeli její tělo tekutinou a šatem světce. Mariam se hned začala cítit lépe; bolesti ustávaly, ochrnutí ji opouštělo. Nakonec se žena sama postavila na nohy a začala chodit. Byla úplně uzdravena.

Otec Šarbel je hloupý?

Zaměstnanec klášterního hospodářství Tannous Shade vážně onemocněl. Už sedm let ho trápily neustálé bolesti krku, zad a ramen. Lékaři byli bezmocní. Jednoho dne potkal před klášteřem poutní-

Kláster v Annayi

ky, kteří přijeli ke hrobu svatého Šarbela, aby se tam modlili o dar zdraví. Tannous se jim začal vysmívat: „Jste blázniví! Když pak se z otce Šarbela stal svatý?“ Jeden z příchozích mu řekl: „Pros otce Šarbela, a on tě uzdraví.“ Nazlobený Tannous odsekl: „Mám snad prosit o uzdravení toho hloupého mníška? Nevěřím v jeho svatost. Spíš bych poprosil o uzdravení osla než jeho.“ A šel do práce na pole. Když se vracel domů, povšiml si přicházejícího řeholníka v hábitu, s holí a se štólou na krku. Za nějakou chvíli poznal, že to je zemřelý otec Šarbel, který se usmíval a položil mu otázku: „Cos to dneska o mně vykládal?“ Tannous odpověděl třesoucím se hlasem: „Já jsem jenom tak žertoval, ale prosím tě, otče, uzdrav mě.“ Sklonil se před otcem Šarbelem a prosil: „Můj otče, prosím tě!“ V tu chvíli pocítil úder do nejbolestivějšího místa a usly-

Otec Louis Matar s dokumentací zázraků, které se udály na přimluvu sv. Šarbela (květen 2015)

šel slova: „Otec Šarbel je hloupý?“ V tu chvíli byl Tannous zcela uzdraven a svatý Šarbel zmizel.

Cesta ke svatosti

Svatý Šarbel, čili Josef Antonín Machlúf, se narodil 8. května 1828 v obci Bekaa Kafra v Libanonu jako nejmladší dítě v rodině chudých rolníků. Měl dva bratry a dvě sestry. Do noviciátu kláštera v Mayfouk vstoupil 8. srpna 1851, dostal řeholní jméno Šarbel. Jeho matka Brigita a dva bratři se bezvýsledně snažili Josefa přesvědčit, aby klášterní život opustil. Začátkem druhého roku noviciátu byl poslán do kláštera v obci Annaya, kde 1. listopadu roku 1853 složil první řeholní sliby. Připravoval se na kněžské svěcení, studoval filosofii a teologii v Teologickém institutu svatého Cypriána v Kfifane. Svatost kněžství přijal 23. července 1859.

Ještě jako mladý kněz byl v roce 1860 svědkem strašlivého masakru více než 20 000 křesťanů, spáchaného muslimy a drúzy. Muslimské bojůvky nelítostně vraždily celé rodiny křesťanů, plundrovaly, bořily a vypalovaly kostely, konventy, hospodářství i domy. Stovky uprchlíků – hladových, zraněných, otrěsených tím, co se stalo a co je ještě mohlo potkat – hledaly záchranu v klášteře v Annayi. Otec Šarbel z celého srdce pomáhal uprchlíkům, modlil se, postil a konal nejprísnejší skutky pokání, obětoval se Bohu v duchu expiace (usmíření) za spáchané zločiny a prosil o Boží milosrdenství za pronásledovatele i pronásledované.

Když je člověk zcela sjednocen s Kristem v modlitbě a ve svátostech, když den co den žije evangelium, zpřítomňuje ve světě všemocnou Boží lásku. Tehdy sám Bůh působí skrze něho, zlo překonává dobrem, lež pravdou a nenávisť láskou. Je to jediný, zcela reálný způsob boje se zlem přítomným ve světě. Tímto způsobem se vlastně stavěl proti zlu otec Šarbel. Věděl, že nejlepším způsobem, jak měnit svět k lepšímu, je změnit nejprve sám sebe, dozrávat k lásce, čili posvěcovat se naplňováním Boží vůle. Jenom lidé, kteří upřímně touží po svatosti, dělají svět lepším.

Po 17 letech pobytu v řeholním společenství v Annayi, 15. února 1875, dostává svatý Šarbel svolení odstěhovat se do poustevny sv. Petra a Pavla, aby se tam

► - v naprostém mlčení, skrze modlitbu, práci a ještě přísnější umrtvování - úplně sjednotil s Kristem. Tato poustevna ležela v nadmořské výšce 1350 metrů n. m. a žili v ní tři řeholníci. Cela svatého Šarbela měla jen 6 m². Libanonský poustevník stále nosil pod hábitem žíněnou košili, jedl velice skromné pokrmy bez masa, a to ještě jenom jednou denně. Zcela se odevzdal Bohu jako jeho výlučné vlastnictví. Říkal: „Můj Bože, mé srdce patří Tobě.“ - „Bůh je má láska a to mi stačí.“ - „Tělo je jak osel. Pokud uspokojíš jeho chtivost, bude nevděčné, ale pokud ho vyhladovíš, bude pokorné.“

Planul ohněm Boží lásky

Svatý Šarbel následoval Krista, prakticoval jeho ctnosti: poslušnost, umrtvování, pokoru a lásku. Jeho každodenní život v poustevně vyplňovala modlitba a těžká fyzická práce na poli. Víc než deset hodin denně vykonával nejtěžší práce: sbíral a vynášel kamení, oral tvrdou, kamenitou zemi bez pomoci zvířat, staral se o vinici.

Mše svatá a čas, který strávil před Nejsvětější svátostí, mu přinášely největší radost. Pro Boží lásku obětoval všechno. Jenom Boží láska vysvětluje všechna jeho umrtvování a přísný způsob života. Ježíš Kristus byl pro svatého Šarbela jediným mistrem a učitelem, drahocenným pokladem, za který dal a posvětil všechno, aby mohl patřit jenom jemu.

Nejvýznamnější událostí každého dne byla pro svatého Šarbela mše svatá a adorace Nejsvětější svátosti. Mši svatou sloužil s velikou soustředěností. Na jeho chování bylo vidět, že v eucharistických podobách spatřuje osobu Krista. Slova vyslovoval pomalu, s co největší úctou, s vědomím, že je během mše svaté účasten mučení, smrti a zmrtvýchvstání Krista. Po konsekračních slovech pohlížel na Krista přítomného v Eucharistii s obdivem a láskou.

Ve sváteční dny a v neděli sloužil mše svaté v 10 hodin dopoledne, ve všední dny časné ráno. Vždy se jich účastnila skupina věřících. Po mši svaté dlouho vkleče vzdával díky.

Svatý Šarbel nenáviděl hřích a všechno, co k němu vede. Každý večer prováděl důkladné zpytování svědomí. Zpovídal se jednou za týden. Ale druhé zpovídal

*Poustevna sv. Petra a Pavla,
v níž žil sv. Šarbel*

pouze s povolením představeného. Miloval hříšníky a modlil se za jejich spásu. Ve zpovědnici dával náležitá ponaučení, varoval před podléháním satanským pokušením a udílel přísná pokání. Jestliže to bylo zapotřebí, ve své poustevně zpovídal kněze, řeholníky i laiky. Představený ho také čas od času posílal na duchovní službu k nemocným. Pán Ježíš prostřednictvím kněžské služby svatého poustevníka uzdravoval nejenom lidské duše, ale také i těla nevléčitelně nemocných nebo umírajících. Šarbel projevoval dětskou víru v Boha, víru plnou absolutní důvěry. Když k němu přicházeli příbuzní nemocného a prosili ho o modlitbu za uzdravení, v některých případech Šarbel odpovídal: „Nemocný už je zdrav. Modli se za něho.“ Vyzýval k vytrvalé modlitbě: „Proste úpěnlivě a modlete se za nemocného.“ Modlil se zároveň s nimi, vybízel je k naprosté důvěře v Boha, k přijetí jeho vůle: „Buďte trpěliví a podvolte se svaté Boží vůli.“ - „Pán Bůh nám dá všechno, co je nám zapotřebí ke spáse. Spolehejme na něho.“

Co ti překáží v tom, abys byl svatý?

Svatý Šarbel přitahoval davy věřících na svoje nedělní i sváteční mše svaté. Ti, kteří se jich účastnili, byli hluboce zasaženi, a po skončení eucharistie nechtěli opustit kostel.

Jedna žena se kdysi chtěla neodbytně setkat před mši svatou s otcem Šarbalem a políbit mu ruku. On to rozhodně odmítl a za zavřenými dveřmi řekl: „Přijmi Nejsvětější svátost na mši svaté a budeš mít ve svých ústech i v srdci samotného Syna Božího. On ti postačí. Když je Boží Syn ve tvém srdci, není zapotřebí líbat mi ruku!“

Lidem, kteří ho prosili o modlitbu a požehnání, říkal: „Proste Pána, aby

vám dal podle vaší víry.“ Když mu kdosi říkal, že je svatý, odpověděl na to: „Jsem velký hříšník.“

Svatý Šarbel si nikdy nestěžoval, byl vždycky vyrovnaný, spokojený a veselý. Za každých okolností důvěřoval Bohu a za všechno mu děkoval. Říkal: „Bůh se postará. Taková je Boží vůle. Ať se vyplní jeho vůle.“

Všechno dělal se spontánní radostí. Považoval se za služebníka všech, a proto nezištně sloužil všem, kteří ho o něco prosili.

Svatý Šarbel radil: „Nestarej se o věci tohoto světa, ale o život věčný a soud. Protože Bůh, který nás bude soudit, všechno zná a nepotřebuje nikoho, aby mu něco povídal.“

Modlil se za obrácení zatvrzelých hříšníků, za duše trpící v očistci a zvláštním způsobem za ty, za které se nikdo nemodlí.

Těm, kteří ho prosili o modlitbu, říkal: „Jsem jenom hříšný člověk. Ať ti modlitby svatých vyprosí potřebné milosti“; „Jsem poslední ze všech, hříšný člověk.“ - „Ty se také modli. Jaký je rozdíl mezi tebou a mnou? Pán Bůh naslouchá tobě tak jako mně.“

Když někdo řekl, že je svatý, začal se chvět po celém těle, potřásl hlavou, zamračil se a řekl: „Jsme si podobní. Co ti překáží, abys byl svatým?“ - „Modlitby svatých jsou s tebou, doufej vždy Bohu a on se o tebe postará.“

Svatý Šarbel je pro nás všechny znamením vyzývajícím k obrácení. Poučuje nás, že každý člověk potřebuje k plnému štěstí jenom Lásku, která má jméno Ježíš Kristus. Svátý poustevník nás vyzývá, abychom denně, s odvahou a nekompromisně směřovali k věčnému štěstí v nebi. A tam vede jenom jedna cesta, kterou nám ukazuje Pán Ježíš: „Chce-li někdo jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi na sebe svůj kříž a následuj mě. Kdo si totiž chce zachránit život, ztratí jej, ale kdo svůj život ztratí kvůli mně a evangeliu, zachrání jej.“ (Mk 8,34-35) Hleďme na příklad svatého Šarbela, kráčeje s radostí cestou umrtvování, sebezáporu, smrti hříchu, abychom se naprosto sjednotili s Kristem - Zdrojem Lásky - prostřednictvím vytrvalé modlitby, svátosti pokání a eucharistie i obětavé lásky k bližnímu.

Z Miłujcie się! 3/2015 přeložila -vv-

„Přijde k tobě sláva Libanonu“ (Iz 60,13)

V jedné chvíli, když jsem se modlil růženec, uviděl jsem navzdory zavřeným očím postavu naprosto reálnou. Zeptal jsem se sám sebe: Kdo to je? Když se postava přiblížila, poznal jsem otce Šarbela. Řekl mi pouze: „Chtěl jsi zázrak – budeš ho mít.“ A zmizel.

Ve Skutcích apoštolů čteme, že „Pavlovými rukama konal Bůh nevědní zázraky, takže dokonce stačilo přiložit na nemocné šátky nebo bederní roušky, které se dotkly jeho těla: tu je nemoci opouštěly a zlí duchové odcházeli.“ (Sk 19,11-12) I dnes Pán Bůh působí neuvěřitelně, mj. na přímluvy pokorného maronitského mnicha z Libanonu – svatého Šarbela.

Josef Machlúf, o kterém je zde řeč, se narodil roku 1828 v chudé rodině libanonských maronitů jako nejmladší, páté dítě Antonína a Brigity Machlúfových. Poznávání a zamilování si slova Božího v něm umocňovalo lásku k Ježíšovi a k Panně Marii. Josef se často vzdaloval do jeskyně, kde se o samotě modlil.

Po letech základního vzdělávání začal s těžkou prací na poli, aby pomohl uživit rodinu. V té době konečně rozpoznal Ježíšovu výzvu k životu jen pro království nebeské (srov. Mt 19,12). Na jeho rozhodnutí měli vliv dva strýcové – poustevníci, Augustin a Daniel, s nimiž Josef udržoval kontakty. Ve věku 23 let navždy opustil rodný dům a vstoupil do řehole libanon-

ských maronitů, kde přijal jméno Šarbel, což znamená „Boží příběh“.

Ponořen v Bohu

Otec Šarbel byl fascinován láskou a milosrdenstvím Boha, který se v Ježíši Kristu stal opravdovým člověkem, umřel a vstal z mrtvých pro nás a pro naši spásu, a je s námi – reálně přítomný v Eucharistii. Modlitba byla pro něho každého dne nejdůležitější činností. Žil skromně, velmi těžce pracoval a nejrůznějšími způsoby umrtoval své tělo.

Zvláštní přátelství spojovalo Šarbela s otcem Elišou z poustevny sv. Petra a Pavla – z místa, kam se po 16 letech dostal i on sám. Právě díky otci Elišovi byl bratr Šarbel přijat na studium teologie. Zvládl je pod dohledem svatého Nimatullaha Al-Hardiniho, který se stal jeho duchovním rádcem a učitelem.

Otec Šarbel se snažil po celý život zůstat neznámým, světu skrytým, vedl přísný poustevnický život. Bůh ale pro něho měl jiný plán, který začal realizovat po jeho smrti. Představený kláštera napsal několik dní po jeho smrti do klášterní

knihy tato prorocká slova: „Dne 24. prosince 1898 zemřel zaopatřen svátostmi poustevník otec Šarbel z Bekaa Kafry. (...) To, co vykoná po smrti, postačí, aby obzvláště svědčilo o jeho dokonalém postoji, především v zachování slibů. Jeho poslušnost byla více andělská než lidská.“ A skutečně: Po smrti otce Šarbela se začaly dít věci dříve nevidané. Z jeho hrobu vycházelo po dobu jednoho a půl měsíce zářivé světlo viditelné ze vzdálenosti mnoha kilometrů a z těla začala vytékat olejnatá tekutina léčivých vlastností. Vyprýštilo jí za 67 let kolem 20 000 litrů. Věda tento jev nedokáže vysvětlit. Díky tomuto „pramenu“ bylo mnoho Libanonců uzdraveno, především z těžkých a nevléčitelných nemocí, a Šarbela sláva zanedlouho počala překračovat hranice Libanonu.

Rok zázraků

Po letech nepřestávajících zázraků byla 22. dubna 1950 za přítomnosti patriarchální komise rakev s tělem otce Šarbela slavnostně vystavena k veřejnému uctívání. Ani špatný stav cest, ani obtíže v dosažení tohoto tak odlehlého místa, jakým je klášter sv. Marona v Annayi, ani žádná jiná překážka nebyla s to zadržet řeku lidí, která tam proudila dnem i nocí. Sbíhali se tam všichni, jdouce blátem i těžkými horskými průsmyky, a mezi nimi bylo množství nemocných. Každý se pokoušel dotknout rakeve nebo získat nějakou relikvii. Nejzajímavější je to, že nikdo neví, jak se ti lidé dozvěděli o tom, že rakev s tělem otce Šarbela bude vystavena k veřejnému zhlédnutí. Ti, kterým se nepodařilo sehnat nějakou relikvii, trhali listy z dubu, pod kterým se u poustevny svatý Šarbel modlival. Starý dub tak byl kousek po kousku úplně otrhán. Jeho listy se vařilo a bylo podáváno nemocným jako léčivý odvar.

Zázraky připisované přímluvě svatého Šarbela jsou zapisovány mnichy od 11. listopadu 1926. Od toho dne, kdy bylo jeho tělo veřejně vystaveno, vzrostl počet

Rakovina sv. Šarbela obklopená vóty zanechanými jako poděkování poutníků

► uzdravení o desítky tisíc. Na památku těch událostí onen rok nazvali zázračným rokem svatého Šarbela. Zde jsou dvě z nich, z uvedeného období:

„Pocházím z Majfuk. Na celém těle se mi objevily nádory, které lékaři nedokázali vyléčit. Tehdy řekla moje teta z Annayi, že převor kláštera sv. Marona, otec Butros Junus, má několik kapek krve sluhly Božího otce Šarbela. »Věř v jeho přímlovu, popros převora o trošku z té relikvie a potři jí nádory, a budeš okamžitě uzdraven. Potom vyhod' léky, protože už je nebudeš potřebovat,« řekla teta. Poprosil jsem tedy otce převora o trochu krve otce Šarbela, pomazal jsem jí nádory a šel spát. Ráno jsem se probudil zdravý. Nemoc se úplně ztratila!“

Butros Biszara Salame

* * *

„Má žena Alžběta (45 let) měla už pět let nádor. Léčila se po tu dobu u mnoha proslulých libanonských lékařů. Rozhodli se ji operovat. Po operaci a mnoha terapeutických poradách nemoc neustupovala, ale ještě se stupňovala. Tehdy jsme uslyšeli o zázracích na přímlovu svatého Šarbela a pocítili jsme, že pro nás je nějaká naděje. Vydali jsme se do kláštera koncem léta roku 1950. Když kněz šel v procesi s Nejsvětější svátostí poustevnou, Alžběta prosila Boha o uzdravení na přímlovu svatého Šarbela. Ten se jí náhle ukázal před obrazem patrona poustevny, svatého Petra, jako by v paprsku světla pozvedal ruku k pozhennání. Alžběta v tu chvíli pocítila,

Michálek po celou dobu bez větších problémů snášel pobyt v nemocnici

tických poradách nemoc neustupovala, ale ještě se stupňovala. Tehdy jsme uslyšeli o zázracích na přímlovu svatého Šarbela a pocítili jsme, že pro nás je nějaká naděje. Vydali jsme se do kláštera koncem léta roku 1950. Když kněz šel v procesi s Nejsvětější svátostí poustevnou, Alžběta prosila Boha o uzdravení na přímlovu svatého Šarbela. Ten se jí náhle ukázal před obrazem patrona poustevny, svatého Petra, jako by v paprsku světla pozvedal ruku k pozhennání. Alžběta v tu chvíli pocítila,

že bolest, která jí pronikala záda i břicho, začíná ustupovat a rozplývat se v jejím boku jako proud. Když bylo procesí u konce, nemoc se úplně ztratila. Od té doby se žena cítí skvěle, jako znovuzrozená.“

Mansur Jusef Sabir, Alžbětin muž

Nejenom Libanon

Uzdravení a obrácení, která Ježíš udílí na přímlovu svatého Šarbela, nejsou darem jen pro Libanonce, ale rovněž pro církve na celém světě. Jeden ze zpěvů ke cti poustevníkově zní: „Ze slavného kláštera v Annayi Šarbel zapálil svítící lampu, a církve na celém světě se s námi modlí a prosí: Šarbele, oroduj za nás!“ Už po řadu let je svatý Šarbel čím dál víc známý ve Švédsku, v Americe, v Rusku, v Anglii, na africkém kontinentě, ale také ve střední Evropě. Zde je několik svědectví o uzdraveních na jeho přímlovu z nedávné doby:

„Před několika měsíci se nás dotkla mocná Boží milost na přímlovu svatého Šarbela. Náš sedmiměsíční syn Michal začal mít problémy, které se jeví jako »třídenní nemoc«, ale později se ukázalo, že jde o zánět hrdla. Dostával léky, ale jeho stav se zhoršoval. Objevily se další příznaky: narůstající bolesti břicha a problémy s ležením. Rozhodli jsme se jít s ním do nemocnice, kde nás po několika vyšetřeních okamžitě poslali na infekční oddělení. Výsledky byly velice znepokojivé: silný zánět organismu. Byl to tehdy nejtěžší případ na celém oddělení a lékaři, přestože prováděli další vyšetření, nemohli najít příčinu nemoci.

Začali jsme tehdy útočit na nebe modlitbami, také známé jsme prosili o modlitbu za Michálka. Velmi znepokojení jsme odevzdali jeho život Bohu a říkali mu: »Je to tvoje dítě, ne naše. Ty sám je vezmi do své péče a starej se o jeho zdraví a život.« Michálkův kmostr přinesl exorcizovaný kříž, který zůstal s námi až do konce našeho pobytu v nemocnici.

Během léčení jsme Michálka dvakrát natírali oleji svatého Šarbela: jednou v místě ledvin, které v jistou chvíli diagnóza označovala za zdroj infekce, a podruhé jeho operovanou levou nožičku. Po natření místa nákazy na noze se stala neobvyklá věc: začala z ní vytékat krev. Ortoped, který to uviděl, potvrdil, že rána se tímto způsobem začala čistit. ►

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

se jich tam najde jen deset.“ Pravit: „Nezahubím kvůli deseti.“

2. čtení - Kol 2,12-14

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili, jak velikou moc má Bůh, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpuštěl nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

Evangelium - Lk 11,1-13

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějakém místě. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje

proti nám. A neuveď nás v pokušení.“ Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: „Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.“ On však by mu zevnitř odpověděl: „Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti ho.“ Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“

► Z nemocnice jsme odešli po dvouměsíčním nepřetržitým pobytu, s výpisem, který obsahoval nekonečný soupis provedených zákroků. Jeden pediatr prohlásil po prostudování výsledků vyšetřování našeho synka: »Někdo se za vás musel hodně modlit. O Micháلكově životě pravděpodobně rozhodovalo několik hodin.«

Náš syn je nadále pod lékařským dohledem. Za jeho záchranu vděčíme Bohu a všem, co se za nás modlili, především svatému Šarbelovi, a prosíme dále za jeho úplné uzdravení, s důvěrou a odevzdaností.“

Marie a Petr

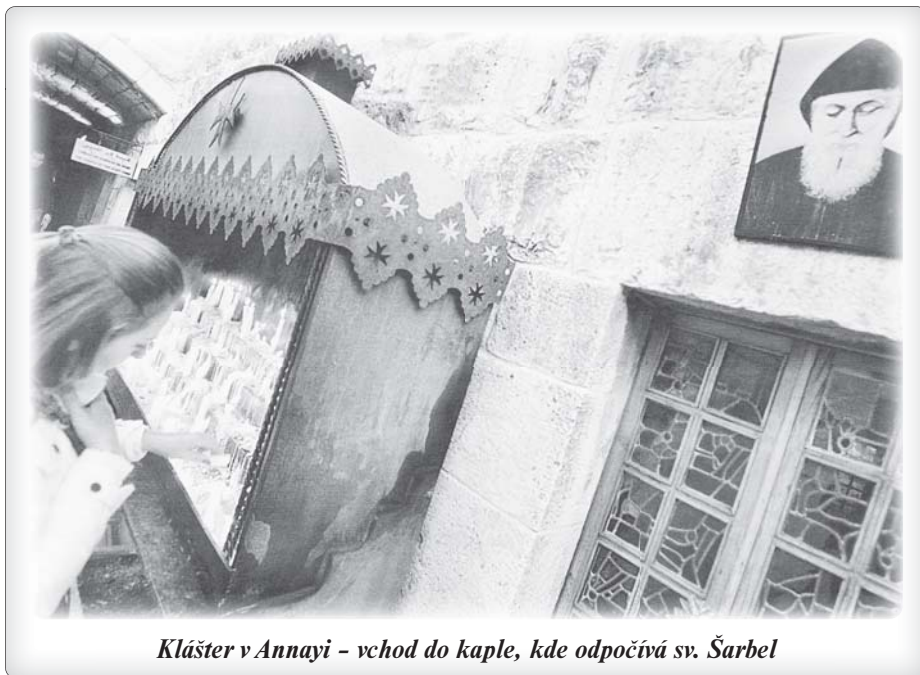
* * *

„Jsem technolog – mnoho let pracuji ve své vlastní firmě. Moje práce vyžaduje soustředění a rozhodnost. Často prošim v rozhodujících chvílích svého života o přimluvu svatých – v poslední době se mi stal obzvláště blízkým svatý Šarbel.

Koncem února 2014 jsem se cítil moc špatně. Dříve neznámá bolest v hrudníku mi dávala znát, že to bude něco vážného. Dostal jsem se na akutní příjem. Rychle se ukázalo, že jsem měl rozsáhlý srdeční infarkt. Okamžitě mě vzali na sál, ale zásah byl komplikovaný. Dvakrát se mi narušil krevní oběh – později jsem se dozvěděl, že v druhém případě měli lékaři velký problém s obnovením srdeční činnosti. Můj stav po zákroku nebyl dobrý, a první záznam EKG potvrzoval špatnou prognózu. Ale všem těm zážitkům navzdory jsem pociťoval klid – i když jsem si uvědomoval vážnost situace. Můj život byl stále ohrožen.

Po posledním zákroku mé srdce začalo pracovat normálně. Jak plynuly hodiny a dny, cítil jsem se pořád lépe; v jisté chvíli mě odpojili od přístrojů. Celou dobu jsem však ležel na resuscitačním oddělení společně s dalšími pacienty. Mnoho z nich bylo ožívováno – slyšel jsem, jak někteří bojují o život, jak část odchází z tohoto světa... Tak jsem se za ně začal modlit růžencem.

Když mě má sestra navštívila po operaci, řekla mi: »Mám tady pro tebe návštěvu, přítele.« Zeptal jsem se: »Že to je otec Šarbel?« A nespletl jsem se. Dostal jsem od ní obrázek svatého Šarbela. Potom přišli moji synové Vojtěch a Matouš, pomodlili se u mě modlitbu za uzdrave-

Klášter v Annayi – vchod do kaple, kde odpočívá sv. Šarbel

ní a Vojtěch mě pomazal olejem svatého Šarbela.

V jedné chvíli, když jsem se modlil růženec, uviděl jsem navzdory zavřeným očím postavu naprosto reálnou. Začal jsem se sám sebe ptát, kdo to je. Když se postava přiblížila, poznal jsem otce Šarbela. Řekl pouze: »Chtěl jsi zázrak – budeš ho mít.« A zmizel. S údivem jsem začal uvažovat o tom, zda jsem vůbec dřív myslel na zázrak... Tehdy jsem pochopil, že zřejmě můj návrat ke zdraví doopravdy potřebuje skutečný zázrak!

Dalšího dne jsem se cítil mnohem lépe. To se ví, že mě rehabilitační sestra přesvědčovala, že se musím ke každodenním činnostem vracet jen velmi pomalu, ale už po dvou dnech jsem všechno zvládal úplně normálně. Potom mě přemístili do jiné nemocnice, kde mě jiná rehabilitační pracovnice vybidla, abych šel pomalu po schodech. Vyšel jsem do prvního patra bez sebemenšího problému. A co víc, můj puls zůstal stejný. Rehabilitační pracovnice poznamenala, že moje srdce pracuje pravidelně. Přihlásil jsem se přece jenom na celoroční kardiologickou péči. Po roce, kdy znovu provedli zevrubné vyšetření, lékař prohlásil s neskryvaným překvapením, že přestože mé srdce bylo infarktem poškozené, dokáže si se zátěží dobře poradit.

Dodnes necítím žádné vedlejší účinky infarktu: ani poruchy krevního oběhu, ani oslabení organismu, ani otékání

nohou. Zvládání stresových situací, obzvláště těch, co souvisí s mou prací, je pro mne od té doby mnohem snadnější. Svatý Šarbel mě opravdu zaskočil. On je ve svém působení konkrétní a jednoznačný, a současně milující.“

Pavel

* * *

Stejně jako svatý Šarbel, i jiní svatí nás touží podepírat v boji s naším egoismem, pýchou a s jinými našimi hříchy, v boji se silami zla. Svatí nás učí věřit a doufat v Krista v každé situaci našeho života a pomáhají nám na cestě do nebe! Záležejí jim na tom, abychom tak jako oni měli jenom jedno, nejdůležitější přání – a tím je touha zcela náležet Kristu. Aby se to mohlo stát, je třeba radikálně skoncovat s každým hříchem a hřích nenávidět, je třeba denně se vytrvale modlit a odevzdávat se Ježíši prostřednictvím Neposkrvněného Srdce Panny Marie. Jenom v Kristu je láska, radost a pokoj. Proto berme za vlastní slova svatého Pavla: „A ještě víc, napříště pokládám vše za újmu, protože poznání Krista Ježíše, mého Pána, je nadě vše. Kvůli němu jsem souhlasil s tím, že vše ztratím, na vše pohlížím jako na brak, abych získal Krista a nalezen byl v něm.“ (Flp 3,8–9)

*Polský překlad a zpracování
Bartłomiej Grysa*

Z Miłujcie się! 5/2015 přeložila -vv-

Po stopách našich věrozvěstů z Velehradu do Věčného města

V neděli 26. června 2016 skončilo jedno pěší putování do Věčného města Říma, uskutečněné ve Svatém roce Božího milosrdenství vyhlášeném Svatým otcem Františkem, ke Svatým branám v Římě.

Pěší pouť začala v pondělí 2. května 2016 na posvátném Velehradě. Na jejím počátku byla obětována za účastníky pouťe mše svatá v kapli Panny Marie Matky Jednoty. Hlavním celebrantem byl předseda Matice velehradské Mons. Jan Peňáz. Koncelebroval správce velehradské farnosti P. Petr Prádka SJ spolu s P. Michalem Sekničkou, kaplanem ve Křtinách. Po mši svaté prošli tři poutníci z Moravy Karel, Jirka a Rudolf, s několika dalšími poutníky, kteří je doprovázeli v první etapě, Svatou branou a vydali se na 1298 km dlouhou a dva měsíce trvající pěší pouť ke Svatým branám v Římě. Třikrát se k nim na cestě, na část putování, připojil Jano z Bratislavy.

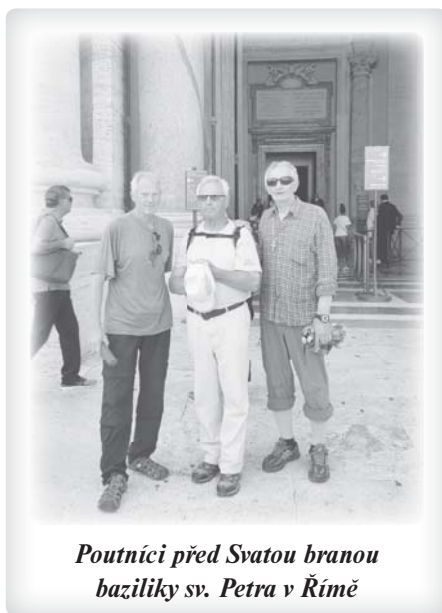
Prošli jsme několika zeměmi: ČR, Slovenskem, Rakouskem, Maďarskem, přes Slovinsko do Itálie, samostatnou republikou San Marino do nejmenšího státu světa Vatikánu. Šli jsme denně v průměru 30 km za každého počasí. Nami zvolená trasa kopírovala kroky našich věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje, kteří v 9. století opakovaně putovali do Říma. Víme, že navštívili Blatnohradské knížectví knížete Koce-la v Blatnohradě (dnešní Zalakaros na jih od Balatonu), a dále že došli do Benátek a odtud na papežovo pozvání do Říma.

Při procházení rakouskými a maďarskými nížinami jsme si uvědomili, že jdeme prastarou a pohodlnou Jantarovou stezkou, spojující Baltické a Jaderské moře. Ta nás dovedla až do Szombathely, její velké křižovatky, kde se stezka dělí na dvě větve: na jih do Řecka a na jihozápad do Benátek. Po té druhé jsme se vydali i my. Rozsáhlé maďarské nížiny vystřídala malebná hornatá krajina Slovinska, lemovaná na severu zasněženými vrcholky Alp.

V hlavním městě Ljublaně, kde nás ochotně přivítal laskavý kněz, kterému ve Slovinsku říkají župnik, jménem Jo-

že Plut, farář katedrály sv. Nikolaje (Mikuláše), jsme po bohoslužbě prošli Svatou branou tak jako mnohokrát předtím, např. na mariánském poutním místě Ptujská Hora. Kolem Ljubljany se rozkládají úrodné nížiny s rozsáhlými vinicemi, ale i velkými plochami chmelnic. Na italské straně se krajina změnila. Místo malovaných kostelů a kapliček, Božích muk a křížů z doby barokní, kde jsme se cítili jako doma, jsme procházeli rozkvetlou románskou krajinou s cypřiši, piniemi, omamně vonícími keři s bílými květy a palmami. Kamenné stavby kostelů a chrámů vydávaly svědectví o své dávné a bohaté historii. Krajina je protkána sítí zavodňovacích kanálů a vlní se rozlehlými lány právě dozrávajících obilí. Sklizeň je zde koncem června.

Objevují se první památky z dob antiky. Velkým zážitkem pro nás bylo, když jsme po měsíci putování v blízkosti Terstu (Opicina) došli pěšky ze střední Evropy až k Jaderskému moři. Procházeli jsme kolem letovisek Miramare, Bibione až do Benátek, kde na Jantarovou stezku navazuje stezka Hedvábná, vedoucí až do daleké Číny. Poklonili jsme se památce apoštola sv. Marka. Poté jsme procházeli mohutnou deltou veletoku Po (Pád), která je chráněnou přírodní rezervací. Hlav-

Poutníci před Svatou branou baziliky sv. Petra v Římě

ní tok jsme překonali po 3 km dlouhém mostě. Na cestě nás zastihla silná bouře. Schovali jsme se v blízkém klášteře Pomposa. Objevili jsme bezděky šperk mezi italskými klášteři. Když jsme sdělili, odkud a kam putujeme, nabídli nám zdarma prohlídku i ubytování. A tak jsme strávili noc v Abbazia di Pomposa, zvaném Del Monasterium in Italia Primum (z italských klášterů ten První), jehož historie sahá až do 10. století. Byl to dar k svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

V sobotu ráno odcházíme do 25 km vzdáleného letoviska Lido degli Estensi, kde jsme přijati ve farnosti sv. Pavla. Zde jsme odpočívali i celou 10. neděli v mezidobí. Do Říma zbývají už jen tři týdny a 409 km. Okusili jsme také koupel v předsezónním Jaderském moři a zjistili jsme, že voda je již vhodná ke koupání. To se opakovalo v krásném přímořském letovisku Cesenatico, poblíž Rimini. Tam jsme obrátili své kroky směrem od moře k horským pásmům pohoří Apeniny. Nejdříve jsme prošli historickým městem Ravennou, Svatou branou v katedrále a pak jsme putovali dále do San Marina, malé samostatné republiky. Žasli jsme nad městským státem, neskutečně přilepeným jako vlaštovčí hnízdo k úbočí strmé skály.

Tím začal náš přechod přes Apeniny, pohoří táhnoucí se celým středem Itálie od severu k jihu. Byl to přechod několika horských pásem po silnicích stoupajících prudce v serpentínách do horských průsmyků s nádhernými přírodními scenériemi a prudce klesajících do údolí, oddělených od sebe horskými pásmy, s malebnými městečky Auditore, Urbino, Cagli, Gubbio, Perugia, Assisi, Foligno, Spoleto a dalšími starobylymi sídly, obehnanými hradbami a s domky poskládanými vedle sebe a nad sebou jako v Betlémě.

V Assisi jsme navštívili hrob sv. Františka i katedrálu, kde jsme také prošli Svatou branou. Nečekaný dar jsme obdrželi při dopředu neplánované návštěvě blízkého kostelíka sv. Damiána, který sv. František se svými druhy obnovil a kde jsme mohli na vlastní oči vidět Františkův kříž. Zúčastnili jsme se spolu s řeholníky a řeholnicemi mše svaté, celebrowané kardinálem Angelem Comastrim, arciknězem baziliky sv. Petra a generálním vikářem státu Vatikán. Otec kardinál nám po mši

Vzpomínka na Josefa Vlčka

6. 6. 1920 – 28. 7. 2015

► svatě požehnal a podepsal se na titulní stranu našich Kredenciálů, poutnických průkazů, v té době již zaplněných razítky a podpisy do posledního místa. Účast na mši svatě v kostelíku sv. Damiána byla pro nás nezaslouženým darem a vrcholem našeho dosavadního putování.

Úžasné zážitky nám přinesl pobyt v Marmore u Terni se 160 m vysokým vodopádem. Když jsme tyto malebné kraje Apeninského pohoří opouštěli, bylo nám po nich teskno. Po sestupu do nížiny s klidně meandrující mohutnou řekou Tevere (Tibera), asi 70 km na severovýchod od cíle putování, jsme si uvědomili, že jsme již vlastně jednou nohou vkročili do Věčného města.

Do Říma jsme doputovali ve čtvrtek 23. června 2016. Prošli jsme rušným předměstím s nádherným olympijským stadionem, lemovaným galeriemi bílých antických soch, symbolizujících jednotlivé olympijské sporty. Po přísných bezpečnostních prohlídkách jsme ve 14 hodin 12 minut prošli Svatou branou ve svatyni sv. Petra. Pak jsme v boční kapli s vystavenou Eucharistií v modlitbě vzpomínali na všechny doma, členy našich rodin a celou řadu přátel a známých. Zvláště pak na otce arcibiskupa Jana Graubnera, který nám poslal na dálku své požehnání; na Mons. Jana Peňáze, který nás doprovázel svými modlitbami; na Matici cyrilometodějskou v Olomouci a všechny její pracovníky i čtenáře Světla a na všechny, kteří nás na dálku duchovně doprovázeli. Modlili jsme se také za desítky těch, kteří nám na naší dlouhé cestě jakýmkoliv způsobem pomohli poskytnutím ubytování, radou na cestu i jinak. Modlili jsme se také za sebe, aby nám toto putování přineslo světlo do našeho života po návratu domů.

Následující den – v pátek – jsme se vydali na pěší pouť do dalších papežských bazilik se Svatými branami. Byl to okruh 18 km, začínající v bazilice sv. Pavla před hradbami. Naše kroky dále směřovaly k matce všech římských a světových chrámů, majestátní bazilice sv. Jana Křtitele v Lateránu, a nakonec do malebné baziliky Santa Maria Maggiore. Nedaleko ní jsme objevili a navštívili chrám Panny Marie Ustavičné pomoci.

Celé toto pěší putování v rámci mimořádného Svatého roku Božího milosr-

Vzpomínám si, že zejména v posledním čase, vždy, když jsem za dědečkem přišel, seděl u počítače a vyřizoval poštu. Četl články v němčině, italštině a v nich třídil informace, které by měl předat druhým. Do konce života neustala jeho redaktorská služba. Byl to člověk, který k tomu měl evidentní vlohy, též vzdělání a obrovský zápal.

Když vzpomenu na Josefa Vlčka, na jeho osobnost, způsob uvažování a v neposlední řadě zbožnost, vidím jasný odraz formace podle zásad sv. Jana Boska. Lásku k Panně Marii a lásku ke katolické církvi, zejména k Nejsvětější oběti, k Eucharistii, byla alfou i omegou dědečkova uctívání Boha. Pravidelná modlitba růžence a modlitba hodin, pohled k soše Matky Boží z Fatimy, takto jej stále vidím.

Rád se vracím do chvil, kdy jsme spolu hovořili o věcech víry. Prosté, jednoduché a nikterak nevyhýbavé odpovědi na mé otázky byly, jako bych četl mezi řádky starého katechismu. Zeptal jsem se, co můžeme udělat, aby ani kousíček z konsekrované hostie nespadol na zem, když jako ministrant příslužuji s paternou. Odpověděl: „Ty dělej, co můžeš, aby nedošlo k znesvěcení Svátosti oltářní, a zbytek nechej andělům.“ Když jsem od něj odcházel, často jsem byl velmi povzbuzen ve víře člověkem, který s Pánem Bohem stále počítá. Vždy jsem si od něj

nechal požehnat. Říkával mi, že před spaním se modlí za každého z rodiny a žehná mu. Měl velkou starost o své blízké.

Nedílnou součástí našich rozhovorů byl i čas jeho věznění. Poslouchal jsem a doptával se. Vyprávění bylo většinou humorné, vzpomínal častěji na věci dob-

ré. Několikrát jsem se s ním vypravil do chvíle, o které mluvil i v televizním pořadu *Cesty víry* a ve které byl postaven před otázku života nebo smrti, zrady či věrnosti. Tehdy jsem porozuměl, že to Bůh dává odvahu zmařit život pro Něho. Dědečkovi ji vyprosila Panna Maria, a on mohl složit zkoušku mučednictví. Prozřetelnost chtěla Josefa Vlčka ještě dlouhý čas uchovat, ale ono: „Ano, zde jsem“, myslím, nikdy nebude zapomenuto a jeho důsledky pak do konce života naplnily dědečkovy dny.

Vnuk František Mrtvý

denství jsme zakončili modlitbou v kostele sv. Klimenta u hrobu sv. Cyrila. Byl to projev naší úcty a vděčnosti za dar víry nám a celému národu. V Římě jsme byli ubytováni v nově rekonstruovaném českém poutním domě Velehrad, kde nás vlídně přijal jeho správce P. Jaromír Zádrapa SDB a všichni milí zaměstnanci.

Zpět jsme se vrátili doprovodným vozidlem, které nám ochotně zapůjčila CK Miklastour Prostějov manželů Jany a Jindřicha Miklasových.

Při celé pouti jsme se snažili řídit pravidly cyrilometodějských poutníků obsažených v Magně chartě poutníka: „... pouť se jde na znamení pokání, s prosbou za sebe a své blízké, s přáním nalézt cestu či směřování ve svém dal-

ším životě, s poděkováním za krásu přírody, kterou procházíme, i za schopnosti, které nám umožňují vydat se na cestu, a hlavně za vyslyšené prosby a obdržené dary. Pro poutníka je pouť příležitostí zpomalit tak, aby byl jeho čas měřen krokem a modlitbou. Pouť tak napomůže ke zlepšení tělesného i duševního stavu. Kdo se vydá na pouť, vydává se tím zároveň ze svých jistot, do určité nezájistěnosti. Přitom zjišťuje, že ačkoliv jistot ubylo, radost zůstává. Zažívá, jak jeden druhému pomáhá, jak jsou všichni na sobě v tom dobrém smyslu slova závislí. Proto také platí, že pouť je od srdce k srdci... Poutník vyjadřuje svým putováním zkušenost křesťanů, že jsme zde na zemi »na cestě«...“

Kněžské srdce je probodené láskou Páně – dokončení homilie Svatého otce ze str. 2

Napadá mne tu jedna krásná liturgická modlitba: „Ubi vera sunt gaudia nostra ibi fixa sunt corda.“ Kam míří (mé srdce) a po jakém pokladu se pídí? Ježíš totiž říká: „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ (Mt 6,21) Každý z nás má ale své slabosti a také hříchy. Jdeme proto do hloubky, ke kořeni. Kde je kořen našich slabostí a hříchů, tedy právě onen „poklad“, který nás oddaluje od Pána?

Nezastupitelné poklady Ježíšova Srdce jsou dva, Ježíš má pouhé dva poklady: Otce a nás. Jeho dny ubíhaly mezi modlitbou k Otci a setkáními s lidmi. Setkáními s lidmi – tedy nikoli distancováním, nýbrž setkáním. Také pastýřské Srdce Krista zná pouze dva směry: **Pána a lidi**. Kněžské srdce je srdcem probodeným láskou Páně; proto už si nehledí sebe – nemělo by hledět samo na sebe, ale je obráceno k Bohu a bratřím. Už není „přelétavé“ a nedává se přitahovat momentální podmanivostí a nehledá tu či onde konsenzu a drobná uspokojení jako hříšné srdce. Je naopak srdcem, které pevně stojí v Pánu, je uchváčeno Duchem Svatým, otevřené a disponibilní vůči bratřím. A tam vyřeší své hříchy.

Abychom pomohli svému srdci rozhořet se láskou Dobrého pastýře Ježíše, můžeme se trénovat ve třech činnostech, které nám nabízejí dnešní čtení: hledat, zahrnovat a radovat se.

Hledat. Prorok Ezechiel nám připomněl, že sám Bůh hledá svoje ovce (34,11.16). On – praví evangelium – „půjde za tou ztracenou“ (srov. Lk 15,4), aniž by se dal zstrašit nebezpečími; bez zdráhání se vydá za hranice pastvin a mimo pracovní dobu. Nedává si platit přesčasy. Neodkládá hledání, neříká si „dnes už jsem si splnil povinnost, budu se tím – možná – zaobírat zítra“, nýbrž ihned se dá do díla. Jeho srdce je neklidné, dokud onu ztracenou ovci nenajde, a když ji najde, zapomene na námahu a s nadšením si ji vloží na ramena. Někdy musí vyjít ven, aby tuto ovci našel, mluvit a přesvědčovat; jindy musí zůstat před svatostánkem a zápatit o tu ovci s Pánem.

Toto je hledající srdce: srdce, které neprivatizuje čas ani prostor. Běda pastýřům, kteří privatizují svou službu! Je to

srdce, které nestřeží žárlivě svůj legitimní klid – legitimní, podotýkám, ani ten si nenárokuje – a nikdy nežádá, aby nebylo vyrušováno. Pastýř podle Božího Srdce nebrání svoje pohodlí, nedělá si starosti s ochranou svého dobrého jména, protože bude pomlouván, stejně jako Ježíš! Aniž by se obával kritik, je ochoten riskovat více, jen když se připodobní svému Pánu. Blahoslavení jste, když vás budou tupit a pronásledovat...

Pastýř podle Ježíše má srdce svobodné a vzdává se svých věcí, nežije počítáním svého majetku a úředních hodin; není duchovním účetním, nýbrž dobrým Samaritánem, který hledá toho, kdo je v nouzi. Je pastýřem, nikoli inspektorem ovcí, a věnuje se poslání nikoli na padesát či šedesát procent, nýbrž cele. Když hledá, najde, a nachází, protože riskuje. Jestliže pastýř neriskuje, nic nenajde. Nezastaví jej zklamání a námahy jej neodradí. Je totiž **umíněný v dobrém**, pomazaný božskou umíněností, aby nikdo nezahynul.

Proto má nejenom otevřené dveře, ale vychází, aby hledal ty, kdo dveřmi už nechtějí vejít. Jako každý dobrý křesťan a jako příklad pro každého křesťana vždycky **vychází ze sebe**. Epicentrum jeho srdce je mimo něho: Je to decentrovaný člověk, soustředěný pouze v Ježíši, který není přitahován svým já, nýbrž Božím Ty a lidským my.

Druhé slovo je **zahrnovat**. Kristus miluje a zná své ovce, dává za ně život a žádá Mu není cizí (srov. Jan 10,11–14). Jeho stáde je jeho rodina a jeho život. Není obávaným šéfem ovcí, nýbrž Pastýřem, který jde s nimi a volá je jménem (srov. Jan 10,3–4). Přeje si shromáždit ovce, které s Ním dosud nepřebývají (srov. Jan 10,16).

UPOZORNĚNÍ:

Další pokračování (34) **Sumy svatého Josefa** od Isidora Isolaniho OP uveřejníme až v příštím čísle Světla. Děkujeme za pochopení.

Redakce

Stejně tak i Kristův kněz je pomazán pro lid; nikoli proto, aby spřádal svoje plány, ale aby byl nablízku konkrétním lidem, které mu Bůh skrze církve svěřil. Nikdo není vyloučen z jeho srdce, z jeho modlitby a z jeho úsměvu. Milujícím pohledem a otcovským srdcem přijímá, zahrnuje, a musí-li napomenout, pak vždycky proto, aby přiblížil; nikým nepohrdá, ale je připraven uspnout si ruce s každým. Dobrý pastýř totiž nezná rukavičky. Služebník společenství, který celebruje a žije, neočekává pozdravy a komplimenty druhých, nýbrž nabízí ruku jako první, odmítá klevety, soudy a jizlivost. Trpělivě naslouchá problémům a doprovází kroky lidí, rozdává božské odpuštění s velkodušným soucitem. Neokřikuje toho, kdo sejde z cesty nebo zabloudí, nýbrž je stále připraven znovu jej zařazovat a upokojovat hádky. Je to člověk, který dokáže včeleňovat.

Radovat se. Bůh se „raduje“ (srov. Lk 15,5) a jeho radost se rodí z odpuštění, ze vzkříšeného života, ze syna, který opět dýchá domácí vzduch. Radost Dobrého pastýře Ježíše není radost sama pro sebe, nýbrž je **radostí pro druhé a s druhými**, pravou radostí lásky. To je také kněžská radost. Kněz je proměněn milosrdenstvím, kterým **nezjistně** obdarovává. V modlitbě objevuje Boží útěchu a zakouší, že nic není silnějšího než láska. Proto je vnitřně klidný, šťastný, že je přívodem milosrdenství a přibližuje člověka Božímu Srdci. Smutek pro něho není normální, ale jen přechodný; tvrdost je mu cizí, protože je pastýřem podle tichého Božího Srdce. Drazí kněží, v eucharistické bohoslužbě tuto svoji pastýřskou totožnost denně nacházíme. Pokaždé si opravdu můžeme přisvojit jeho slova: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“ Jsou smyslem našeho života, jsou to slova, jimiž můžeme v jistém smyslu denně obnovovat sliby svého svěcení. Děkuji vám za to, že jste řekli „ano“, a za vaše mnohá každodenní přitakání, která zná jenom Pán. Děkuji vám, že **dáváte svůj život ve spojení s Ježíšem**: v tom je čirý pramen naší radosti.

Přeložil Milan Glaser SJ,
Česká sekce Rádia Vatikán

Varovné svědectví (3)

Otiskujeme na pokračování zkrácený a redakčně upravený text svědectví P. Stevena Scheiera, které zaznělo na televizní stanici EWTN a česky vyšlo knižně v Matici cyrilometodějské s. r. o.

OTÁZKY POSLUCHAČŮ

Po interview a po krátké přestávce mohli posluchači P. Scheierovi telefonicky klást otázky, které uvádíme spolu s odpověďmi. Zahajuje Matka Angelika.

* * *

Jsme tu opět s otcem Scheierem, vyslechli jsme tuto úchvatnou a burčující zprávu. Vzpomínám si, že když přišel P. Scheier poprvé, vysílali jsme pak záznam několik měsíců dvakrát či třikrát v týdnu. Chtěli jsme, aby se lidé dověděli, že peklo existuje. Myslím, že se všichni shodneme, že peklo existuje. Ale svědectví P. Scheiera je pro nás důkazem! A máme tu první telefon. Haló!

Posluchačka A: Haló!

Matka Angelika: *Odkud voláte?*

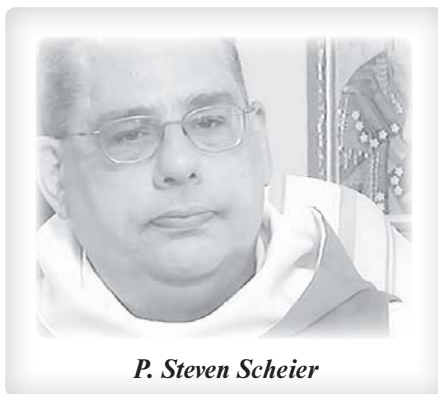
Posluchačka A: Z Dracutu, Massachusetts.

Matka Angelika: *Výborně, a na co se chcete zeptat?*

Posluchačka A: Nejdřív bych vám chtěla poděkovat, že s vámi mohu mluvit. Velmi si vážím otce Scheiera. Právě jsem ho slyšela. Když jsem ho slyšela poprvé, ří-

kal něco, co jsem si vždycky přála vědět. Také jsem se na to ptala Pána. Když mám tu možnost, zeptala bych se ho na toto:

Když ženský hlas Matky Boží řekl: »Když mu teď dáme zvláštní milosti...«

P. Steven Scheier

Jsem tak nedokonalá. Musím se dostat tak blízko smrti, abych dostala tyto mimořádné milosti? Jak jste tyto milosti dostal? Co tím minila?

P. Scheier: V posledních dvanácti letech jsem uvažoval o mnoha věcech, kterých si vážím jako zvláštních milostí. Ale abych odpověděl na vaši otázku, chtěl bych říci, že nemusíte čekat na smrt. Matka Boží na to pamatuje, aby vám dala ty-

to milosti. Přesto ji o ně musíte prosit! Je vaší Matkou a chce pro vás jen to nejlepší. Často vám je daruje i tehdy, když o ně neprosíte!

Matka Angelika: *A které milosti to například jsou?*

P. Scheier: Mohou to být poselství! Setkávám se s lidmi, kteří pro mne mají sdělení od ní. Považuji je za hodnověrná. Vírou docházím k závěru, že jsou pravá. Dále skutečnost, že jsem byl schopný vstoupit do společenství „Intercossors of The Lamb“⁽¹⁾, což je takřikajíc jako poleva na dortu. Nikdy jsem si nemyslel, ani o tom nesnil, že bych kdy byl schopen vstoupit do kontemplativního společenství, které se modlí za kněze. Modlíme se za všechny lidi, ale zvláště za kněze. Za kněze se musíme zvláště modlit.

Matka Angelika: *Myslím, že největší milost byla ta, která změnila celý váš život.*

P. Scheier: Ano, přesně tak! Skutečnost, že mše svatá pro mne znamená teď mnohem víc, je také zcela zvláštní milost. Další mimořádnou milostí bylo pro mne poznání, že jediným důležitým cílem je nebe a nic jiného. Priority jsou na zemi často ukázány špatně! Máme tu jen stínový svět, skutečný svět je nebe. Neexistuje vlastně nic a nikdo, kvůli čemu by stálo za to ztratit nebe. Dospěl jsem ke skálopevnému přesvědčení, že neexistuje na zemi žádný člověk a nic, co by stálo za ztrátu nebe.⁽²⁾

Matka Angelika: *Myslím, že na to všichni musíme pamatovat. Snad by to bylo dobré zopakovat. Mohl byste to, pane faráři, opakovat?*

P. Scheier: Díky své zkušenosti, kdy jsem nebe skoro ztratil, věřím, že nic a nikdo na zemi nemá takovou hodnotu, abychom pro to ztratili nebe. Přečtu vám jedno místo z Bible, místo, kde Pán říká: „Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale na své duši utrpěl škodu?“ Vím přesně, o čem Ježíš mluví. Vím to skutečně přesně!
(Pokračování)

Z knihy Steven Scheier: Varovné svědectví. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2002.

Poznámky:

⁽¹⁾ Náboženské společenství v Americe. V překladu „Zprostředkovatelé Beránka“.

⁽²⁾ Srov. KKC 1023 a 1024. [pozn. red.]

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti, má skutečná, živá přítomnost mezi vámi vás má učinit šťastnými, protože je to velká láska mého Syna. On mě posílá mezi vás, abych vám mateřskou láskou udělila bezpečí; abyste pochopili, že bolest i radost, utrpení i láska činí, aby vaše duše intenzivně žila; abych vás znovu vyzvala, abyste slavili Ježíšovo Srdce, Srdce víry, Eucharistii. Můj Syn den co den, na věky

se vrací živý mezi vás, vrací se vám, ale nikdy vás neopustil. Když jeden z vás, mých dětí, se k Němu vrátí, moje mateřské srdce zaplesá štěstím. Proto, děti moje, vraťte se k Eucharistii, k mému Synu. Cesta k mému Synu je těžká, plná odříkání, ale na konci je stále světlo. Já chápu vaše bolesti a trápení a s mateřskou láskou vám utírám slzy. Důvěřujte v mého Syna, neboť On za vás učiní to, o co byste nedokázali ani prosit. Vy, děti moje, se potřebujete starat jen o svou duši, protože ona je to jediné, co vám na zemi patří. Tu donesete, pošpiněnou nebo čistou, před nebeského Otce. Pamatujte, víra v lásku mého Syna bude vždy odměněna. Prosím vás, abyste se zvláštním způsobem modlili za ty, které můj Syn povolal, aby žili podle Něho a milovali svoje stádo. Děkuji vám.“

Medžugorje 2. července 2016

Pondělí 25. 7. 2016

6:05 Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková 6:50 Most milosrdenství 7:25 V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník 7:35 BET LECHEM – vnitřní domov (38. díl): Miloslav Chrást – eucharistián o oběti a mučednictví 7:50 Putování modrou planetou: Guatemala 8:25 Probuzení Haiti 9:00 Studio Kraków: SDM předprogram 9:35 10 let s televizí Noe: Rejuvenation 10 10:35 Mobil 11:30 Joint náš vezdejší 11:40 Sedmihlásky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka 11:45 Bible pro nejmenší: Ježíšovy zázraky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Studio Kraków: SDM předprogram 12:40 Spirituál Kvintet na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 13:20 Radost – Sestra Lucia 13:40 Ars Vaticana (22. díl) 13:50 Jánošíkove dni 2015 14:25 Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a naděje 14:55 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Krátké 20. století a jeho klíčové momenty 16:00 Studio Kraków: SDM předprogram [L] 16:15 Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů 17:35 Terra Santa News: 20. 7. 2016 18:00 Vatican magazine (873. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 18:30 Bible pro nejmenší: Saul se stal Pavlem 18:35 Sedmihlásky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka 18:40 ARTBITR – Kulturní magazin (3. díl): S Lenny 19:00 Studio Kraków: SDM předprogram [L] 19:30 Kraków 2016 – Galavečer ČNC: Zahajovací program Českého národního centra [L] 21:50 Můj chrám: Mgr. Andrea Kerestešová, herečka a modelka v kostelele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha [P] 22:05 Studio Kraków: SDM předprogram 22:40 Noční univerzita: Karel Řežábek – Byl pozván také Ježíš 23:30 Vatican magazine (873. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl (187. díl): Co potřebují mladí lidé? 1:35 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 7. 2016

6:05 Pod lampou 8:05 Povolání – Sestra Olga 8:20 Studio Kraków: SDM předprogram 9:00 Kraków 2016 – Dopolední program ČNC: klášter Mogila [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Vatican magazine (873. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Outdoor Films s Janem Řihou (7. díl): Svítí slunce? 14:10 Studio Kraków: SDM předprogram 14:45 Hlubinami vesmíru s Ing. Janou Tichou: Planety – 1. díl 15:25 Vzdělanost – Otec Miroslav 15:40 V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník 16:00 Noeland (45. díl) 16:30 Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu 17:00 Sedmihlásky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka 17:05 Bible pro nejmenší: Pavlovy cesty 17:15 Historie Světových dnů mládeže 17:30 Studio Kraków [L] 18:00 Ceremoniál a mše svatá otevírající XXXI. Světové dny mládeže 2016: Kraków Blonie [L] 20:00 Studio Kraków [L] 20:35 Milosrdenství a svatost: Centrum Jana Pavla II. [P] 20:55 Můj Bůh a Walter: Manželství 21:10 Královna a matka Chorvatů 22:00 Kraków 2016 – Korunka k Božím milosrdenství: program Českého národního centra z kláštera Mogila [L] 22:35 Studio Kraków 23:10 Nowa Huta 23:40 Staňte se soli 0:20 Terra Santa News: 20. 7. 2016 0:40 Jezuité o: Svátost smíření 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 7. 2016

6:05 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Krátké 20. století a jeho klíčové momenty 7:10 Vatican magazine (873. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:40 Poselství svatých: František z Assisi 7:55 Ars Vaticana (22. díl) 8:05 Radost – Sestra Lucia 8:20 Studio Kraków 9:00 Kraków 2016 – mše svatá: program Českého národního centra z kláštera Mogila [L] 10:05 ARTBITR – Kulturní magazin (3. díl): S Lenny 10:15 Můj chrám: Mgr. Andrea Kerestešová, herečka a modelka v kostelele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha 10:30 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 10:50 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel 11:15 Studio

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Kraków [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů 13:35 Jezuité o: Svátost smíření 14:00 Noční univerzita: Lucie Cincialová – Nemají víno 14:50 Abba, Otče 15:10 Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a naděje 15:50 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Uvítací ceremoniál na letišti v Krakově – Balicích [L] 16:30 Studio Kraków [L] 16:55 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Setkání s diplomaty a autoritami na nádvoří Wawelského hradu [L] 17:45 Studio Kraków [L] 18:25 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Setkání s polskými biskupy v krakovské katedrále [L] 19:40 Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově 19:45 Sedmihlásky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka 20:00 Studio Kraków [L] 20:35 Slezská Lilie 2014: koncert Johna Schlitte 21:40 Vzdělanost – Otec Miroslav 22:00 Kraków 2016 – Modlitba růžence: program Českého národního centra z kláštera Mogila [L] 22:30 Studio Kraków 23:00 Jsem šťastný. I vy budete šťastní! 23:35 Vyvolení: hudebně taneční představení 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 7. 2016

6:05 Putování modrou planetou: Guatemala 6:40 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel 7:05 Studio Kraków 7:35 Kulatý stůl (187. díl): Co potřebují mladí lidé? 9:05 Milosrdenství a svatost: Centrum Jana Pavla II. 9:30 Studio Kraków [L] 10:00 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Návštěva poutního místa na Jasně Hoře v Čenstochové a mše svatá [L] 12:30 Studio Kraków [L] 13:00 Kraków 2016 – Dopolední program ČNC: program Českého národního centra z kláštera Mogila [P] 16:30 Studio Kraków [L] 17:10 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Slavnostní přivítání Sv. otce mladými v parku Blonie v Krakově [L] 19:35 Sedmihlásky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka 19:40 Bible pro nejmenší: Gedeon 20:00 Studio Kraków [L] 20:35 Putování po evropských kláštřích: Opatství Egmond 21:05 Můj chrám: Mgr. Andrea Kerestešová, herečka a modelka v kostelele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha 21:25 Vatican magazine (873. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:00 Kraków 2016 – Modlitba chval a adorace: program Českého národního centra z kláštera Mogila [L] 22:35 Studio Kraków 23:05 Sekce pro mládež ČBK 23:35 Outdoor Films s Janem Řihou (7. díl): Svítí slunce? 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 7. 2016

6:05 Sedm výprav Josefa Vágnera (4. díl): Návraty domů 7:30 Můj chrám: Mgr. Andrea Kerestešová, herečka a modelka v kostelele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha 7:50 Příběhy odvahy a víry: Babička Věra (4. díl): Láska a Naděje 8:20 Radost – Sestra Lucia 8:35 Milosrdenství a svatost: Lagiewniki 9:00 Studio Kraków [L] 9:20 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Návštěva Sv. otce v koncentračním táboře v Osvětimi [L] 11:30 Ars Vaticana (23. díl) 11:40 Sedmihlásky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka 11:45 Bible pro nejmenší: Gedeon 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, ro-

diny a přátel 12:30 Studio Kraków [L] 13:00 Kraków 2016 – Dopolední program ČNC: program Českého národního centra z kláštera Mogila [P] 16:25 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Návštěva univerzitní dětské nemocnice v Krakově [L] 17:20 Studio Kraków [L] 17:50 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Křížová cesta z parku Blonie v Krakově [L] 19:30 V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník 19:40 Bible pro nejmenší: Hana 19:45 Sedmihlásky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka 20:00 Studio Kraków [L] 20:30 Sekce pro mládež ČBK 21:00 Kraków 2016 – Křížová cesta: program Českého národního centra z kláštera Mogila [L] 22:35 Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky 23:20 Povolání – Sestra Olga 23:35 Studio Kraków 0:10 10 let s televizí Noe: Z farností i z Vatikánu 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 7. 2016

6:05 Bez hábitu naživo: z konventu sester alžbětinek v Jablunkově 7:00 Noeland (45. díl) 7:30 Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu 8:00 Studio Kraków [L] 8:20 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Návštěva sanktuária Božím milosrdenství v Krakově – Lagiewnikách [L] 9:30 Studio Kraków [L] 10:20 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Mše svatá z kostela sv. Jana Pavla II. v Krakově – Lagiewnikách [L] 12:35 Milosrdenství a svatost: Lagiewniki 12:55 10 let s televizí Noe: Z farností i z Vatikánu 13:50 Vatican magazine (873. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:20 V pohorách po horách (21. díl): Divčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčíka 14:30 Guyanská Diana 15:00 Kraków 2016 – Mše svatá ČNC: program Českého národního centra z kláštera Mogila [L] 16:00 Studio Kraków [L] 16:35 Abba Otče 16:55 Milosrdenství a svatost: Centrum Jana Pavla II. 17:15 Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik siž budu muset zamáčknot! 17:45 Muzikanti hrajte 18:15 Bible pro nejmenší: Hana 18:20 Sedmihlásky (50. díl): Na vrchu Ondřejníka 18:30 Studio Kraków [L] 18:55 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Modlitební vigilie s mladými z areálu Milosrdenství [L] 22:10 Studio Kraków 22:35 Apoštol 0:40 Spirituál Kvintet na Dostavníku 2013: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2013 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 31. 7. 2016

6:15 Ars Vaticana (23. díl) 6:25 Radost – Sestra Lucia 6:40 ARTBITR – Kulturní magazin (3. díl): S Lenny 6:50 Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky 7:35 Milosrdenství a svatost: Centrum Jana Pavla II. 8:00 Studio Kraków [L] 8:40 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Příjezd do areálu Milosrdenství a požehnání 2 charitních budov [L] 9:15 Studio Kraków [L] 10:00 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Mše svatá na zakončení SDM [L] 12:30 Studio Kraków [L] 13:05 Muzikanti, hrajte 13:35 Outdoor Films s Jaroslavem Jindrou (8. díl): Věznem ve vlastní minizemi 15:05 Můj Bůh a Walter: Poslední věci 15:30 Noeland (46. díl) 16:00 Animované biblické příběhy: Pavlova služba 16:30 Milosrdenství a svatost: Krakov I. 16:55 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Setkání Sv. otce s organizátory a dobrodinci SDM v Tauron Aréně [L] 17:45 Studio Kraków [L] 18:10 Světové dny mládeže 2016 s papežem Františkem: Závěrečný ceremoniál na letišti v Krakově – Balicích [L] 18:30 Studio Kraków [L] 19:00 Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel 19:25 Vezmi a čti: Červen 2016 19:40 Poselství svatých: Ignác z Loyoly 20:00 Poslední vrchol 21:25 I. absolventský koncert Akademie Václava Hudečka 2013 23:00 Brány Beránkovy 23:45 Credo: krouhuve Karla Rechlíka 0:10 Cesta k andělům (78. díl): Adolf Born – výtvarník 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 24. 7. – 17. neděle v mezidobí

1. čt.: Gn 18,20-32
Ž 138(137),1-2a.2bc+3.6-7ab.7c-8
Odp.: 3a (*Když jsem volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)
2. čt.: Kol 2,12-14
Ev.: Lk 11,1-13

Pondělí 25. 7. – svátek sv. Jakuba

1. čt.: 2 Kor 4,7-15
Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 5 (*Kdo sejí v slzách, žnout budou s jasotem.*)
Ev.: Mt 20,20-28

Úterý 26. 7. – památka sv. Jáchyma a Anny

1. čt.: Jer 14,17-22
Ž 79(78),8.9.11+13
Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména, Bože, vysvobod nás!*)
Ev.: Mt 13,36-43

Středa 27. 7. – památka sv. Gorazda a druhů (v Čechách: nezávazná památka sv. Gorazda a druhů)

1. čt.: Jer 15,10.16-21
Ž 59(58),2-3.4-5a.10-11.17.18
Odp.: srov. 17d (*Bůh je mé útočiště, když je mi úzko.*)
Ev.: Mt 13,44-46

Čtvrtek 28. 7. – ferie

1. čt.: Jer 18,1-6
Ž 146(145),2.3-4.5-6
Odp.: 5a (*Šťastný je, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 13,47-53

Pátek 29. 7. – památka sv. Marty

1. čt.: 1 Jan 4,7-16
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9.10-11
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Jan 11,19-27
nebo Lk 10,38-42

Sobota 30. 7. – nezávazná památka sv. Petra Chryzologa nebo nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Jer 26,11-16.24
Ž 69(68),15-16.30-31.33-34
Odp.: srov. 14 (*Vyslyš mě, Bože, v čas milosti!*)
Ev.: Mt 14,1-12

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 6. srpna 2016 s P. Václavem Hesem, administrátorem v Sušici

Program: 16.00 modlitba Klokotských zpívaných hodin
• 16.30 růženc a svátost smíření v kostele • 17.00 mše svatá se svátostným požehnáním • po mši svatě posezení v Emauzích. Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

„Smíření v rodině“ je téma TRADIČNÍ POUTI VE STARÉ VODĚ U LIBAVÉ: 23. července 2016 je mše svatá v 10 hodin, 24. července v 15 hodin. Všichni jste srdečně zváni. V neděli je přednáška na téma smíření v rodině. Více informací na www.kostelberoun.cz.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí: 3. – 6. 10. 2016 manželská setkání pro seniory – kurz k utužení vztahu mezi manželi v seniorském věku (nejedná se o duchovní obnovu) – Marianum, Janské Lázně • **10. – 13. 10. 2016 duchovní obnovu pro seniory a osamělé seniory s P. Janem Rybářem SJ** – Marianum, Janské Lázně • **25. 9. – 1. 10. 2016 poutní zájezd na Kypr s biskupem Mons. Janem Vokálem.**

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.simeon.cz nebo www.dcskhk.cz.

Matice svatokopecká, spolek, zve zájemce na již tradiční **KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY SVATOKOPECKÉ BAZILIKY (Svatý Kopeček u Olomouce) A PŘÍLEHLÉHO AREÁLU**, které se uskuteční **v sobotu 13. srpna 2016 od 12 do 17 hodin**. Výklad v bazilice bude vždy v celou hodinu, naposledy od 16 hodin, v ostatních prostorách probíhá průběžně.

Ve dnech 14. – 16. srpna 2016 probíhají ve svatokopecké bazilice **ODPUSTKOVÉ SLAVNOSTI**. V neděli 14. srpna se mše svaté konají v 7.30, 9, 10.30 a 15 hodin – odpolední celebruje Mons. Prof. PhDr. Petr Piňha, Dr.h.c. V následujících dvou dnech jsou mše svaté v 9 a 17 hodin, mezi nimi adorace. **Mši svatou dne 16. srpna na zakončení odpuštění a současně i ukončení pětidenního putování po Cyrilometodějské poutní cestě**, tentokrát z Velehradu přes Svatý Hostýn na Svatý Kopeček (VI. Moravská Compostela) **celebruje Mons. Jan Graubner**, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský.

V neděli 14. srpna 2016 od 16.15 hodin pořádá Matice svatokopecká, spolek **ve Francouzském sále svatokopecké fary PŘEDNÁŠKU Mons. Prof. PhDr. Petra Piňhy, Dr.h.c.**, probošta kapituly u kostela Věch svatých na Pražském hradě, **na téma „CO NÁM PŘINÁŠÍ (TECHNICKÝ) POKROK“**.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. ČERVENCE 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 7.		PO 25. 7.		ÚT 26. 7.		ST 27. 7.		ČT 28. 7.		PÁ 29. 7.		SO 30. 7.			
Antifona	812	912	1673	1892	1754	1975	1722	1941	873	978	1768	1990	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1438	1617	1440	1620	1723	1941	873	978	1769	1990	1666	1883		
Antifony	813	914	1438	1618	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1674	1894	1441	1620	1724	1942	877	983	1770	1991	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	707	797	1439	1618	1441	1621	1442	1622	877	983	1443	1623	1669	1886		
Prosby	817	917	1675	1894	1757	1977	1724	1943	878	983	1771	1992	1655	1886		
Závěrečná modlitba	707	798	1439	1618	1441	1621	1442	1623	878	984	1443	1624	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	792	890	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	1676	1895	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	707	798	1439	1618	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 23. 7.															
Hymnus	807	907	821	922	1677	1897	1440	1620	1727	1946	883	989	1443	1624	915	1024
Antifony	808	908	822	923	1439	1619	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1680	1900	1441	1621	1730	1949	887	994	1777	1999	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	706	797	707	798	1439	1619	1442	1622	1443	1623	887	994	1444	1624	708	799
Prosby	811	911	826	927	1681	1900	1764	1984	1731	1950	888	994	1778	2000	918	1028
Záv. modlitba	707	798	707	798	1439	1618	1441	1621	1442	1623	888	995	1443	1624	708	799
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

PRO ŽIVOT V DNEŠNÍM SVĚTĚ

SVĚTLO DO TEMNÝCH DNÍ
*Jean-Romain Frisch • Z francouzštiny
 přeložila Zdeňka Křehlíková • Odpovědná
 redaktorka Lucie Mašátová*

Přepis duchovních promluv nad Božím slovem, které zaznívaly v jednom pařížském kostele při pravidelných večerech modliteb za trpící a nemocné. Tehdy Boží slovo vneslo světlo a útěchu do srdcí mnohých přítomných, někteří prožili i fyzické uzdravení nebo uzdravení vzpomínek. Ale slovo evangelia je stále živé, má moc prozářit i naše temnoty. Můžeme z něj čerpat světlo a posilu i do našich obtížných situací – je ale třeba se mu otevřít, nechat je na sebe působit. Boží slovo osvěcuje, utěšuje, uzdravuje, dodává odvahu a vleává pokoj i novou chuť do života. Dá člověku vnímat hlas Boha samého, jenž mluví o důvěře a naději i v lidsky beznadějných situacích.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 117x180 mm, 144 stran, 199 Kč*

BOHA NEOKECÁŠ
*Josef Mixa v rozhovoru s Vitem Hájkem •
 Editor Jiří Zbořil • Odpovědná redaktorka
 Ivana Albrechtová*

Mons. Josef Mixa je jednou z nepřehlédnutelných kněžských osobností současnosti. U příležitosti jeho 90. narozenin (r. 2015) noviny psaly, že jde o nejstaršího aktivně působícího kněze v Čechách. Úctyhodný je on sám, ale i zástup lidí, jimž se nesmazatelně vepsal do života. Přesto nebylo snadné ho

přesvědčit, že má co říct a že jeho protříbené pohledy na život budou čtenáře zajímat. Nenarodil se ve snadné době, v mládí prožil válečnou okupaci Československa a pak celý totalitní režim. Vyrůstal v rodině pražského obchodníka a měl převzít obchod po rodičích, ale četba Bible dala jeho životu nový směr. Po studiu teologie v Litoměřicích přijal kněžské svěcení a začal působit u Sv. Anny v Praze na Žižkově. Od roku 1968 sloužil jako sekretář kardinála Tomáška a zároveň v kostele Sv. Jana Nepomuckého na Hradčanech. Shromazďovalo se kolem něj živé společenství věřících, včetně osobností podzemní církve, což bylo trnem v oku orgánům StB. Proto byl roku 1973 přeložen z Prahy do Stanovic u Karlových Varů, kde žil i v době vydání této knížky.

*Karmelitánské nakladatelství • Váz., 123x200 mm,
 176 stran + 16 stran černobílé obrazové přílohy, 249 Kč*

DVD

KRÁSNÉ SLOVO OTCE ŠPIDLÍKA - 3. A 4. DÍL • KRISTUS U SLOVANSKÝCH MYSLITELŮ - 1. A 2. ČÁST

Režie Vladimír Suchánek • Úvod Michal Altrichter SJ

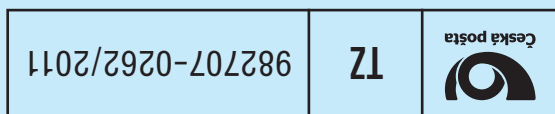
V letech 1994–1995 natočilo Studio Velehrad pro Centrum Aletti obsahově hodnotný filmový záznam s kardinálem Tomášem Špidlíkem. Společně s televizí Noe připravilo z tohoto materiálu v roce 2014 do vysílání pořad nazvaný *Krásné slovo otce Špidlíka*, jehož 3. a 4. díl vyšel na tomto DVD.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
 1x DVD, 1 hodina 28 minut, 179 Kč*

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolku. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské, spolku. Redakce: Setředaktoř Mgr. Daniel Dehner, redaktóř Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.